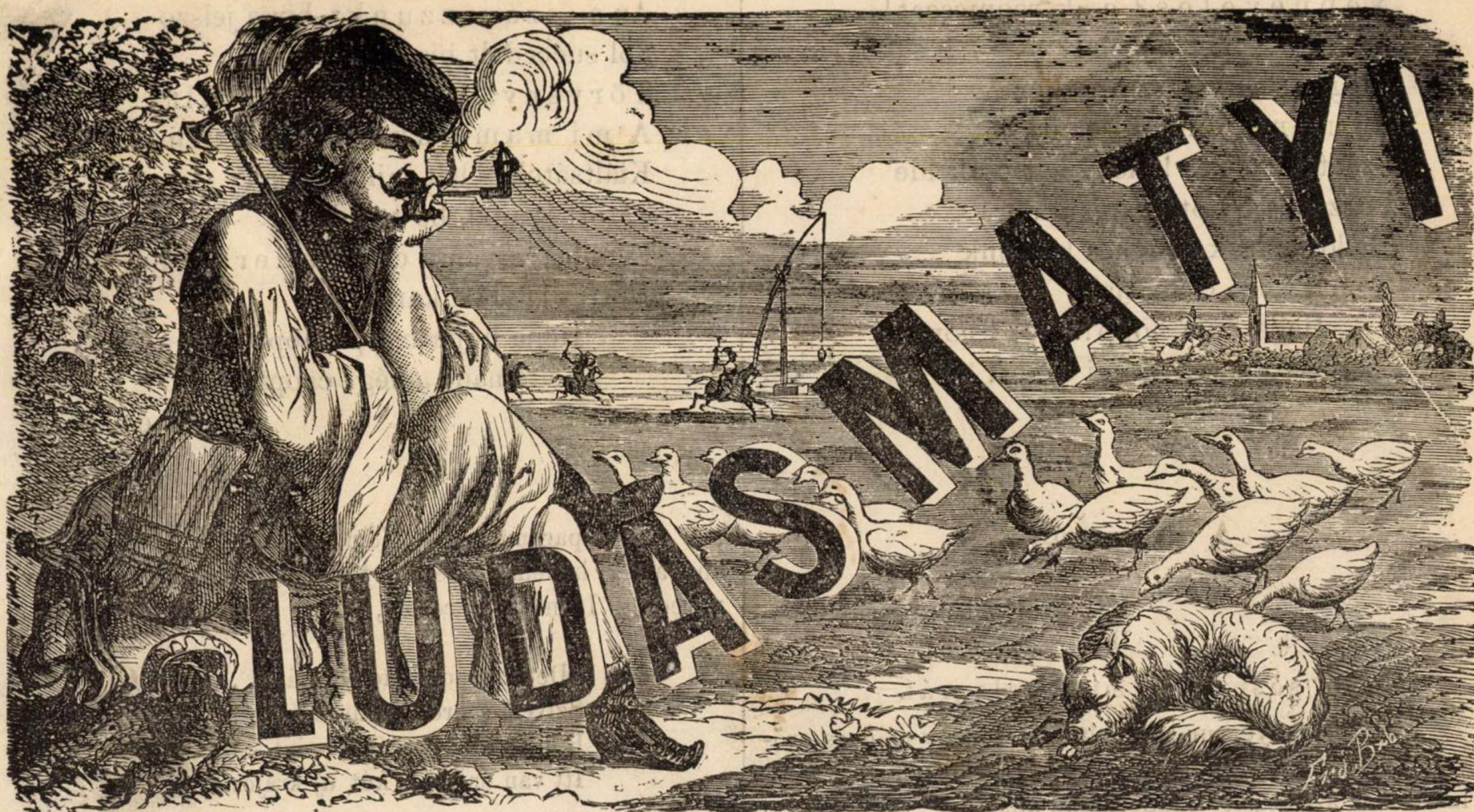

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, márczius 31. 1872. 14 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. de küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A mamelukkok husvéti nótája.

Hozsánna! a szent közösügynek
Boruljatok le elötte!
Nagy vezérünk Menyus ur ámbár
Ujhelyt a bakot meglőtte.
Kiáltsátok azért mindnyájan
Tátott szájjal, bő torokkal . .
Fennlengetvén a czilindert, fenn
Hősi virilis karokkal:
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Menyi ideig szenderegtél
Ó szent kiváltságos osztály!?
S im felébresztett rőt Vilmosunk!
Hogy lennél nekünk kellem, báj. —
Bocskoros nemes! csapd jól össze
Bokád, — bár vagy csak egy araszt,
Rőt Vilmos úr nagy kegyelméből
Különb vagy te mint a paraszt!
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Felfeszitették a kutyabőrt
A demokrát keresztfára,
Család-czimer, ős hangzásu név,
Nagyon lepasszolt az ára!
Ámde, hogy Mennyus ur gróf leve. .
Kezdték ezt felstájgerolni,
A sok régi silling — sallangot
A lomtárból kiporolni. —
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Kenderkóczosy Majsli Izsák
Is vitézül közénk álla,
Közepén ki van borotválva
Kétfelé álló szakálla,
Mienk a G'schäft; garantirozott
Vasutunk vagyon akárhány!
A sok áldott részvény társulat
Hasznot be haszon után hány?
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

N é p n e v e l é s? csak requiescat!
Minek a népet nevelni?
Elég az, ha választásokkor
Adunk neki inni — enni!
Szent P a u p e r! hozd hát csak ide
Poczakos bigott papjaid . .
Hadd tartsák jól éhes lelkeink
Szénát kérő csapatjait!
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Az a „s z a v a z z u n k“ hires jelszó
Jól succedált bizony nekünk,
T ö r v é n y i l e g p r i v i l é g i z á l t
A mi m a m e l u k k n e m z e t ü n k;
Kiáltsátok tehát mindnyájan
Tátott szájjal, bő torokkal,
Fennlengetvén a c z i l i n d e r t, fenn
Hősi v i r i l i s karokkal:
Hejje hujja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

V i g F e r k e.

A sósperecz.

(Humoreszk.)

II.

A s ó s p e r e c z m i n t t e l e g r á f.

Striczelmáyer ur sütőboltja igen nagy mágnes erővel birt a fiatalságra, nem annyira a sósperecz, mint inkább az azt árusitó tündérecske miatt.

Luiza kisasszony a reggeli órákat atyja üzletének előmozditására szentelte. Ott ült minden nap reggeli 8 órától tizig, egész kecsességében a pudli mögött egy rozzant karos nádszéken, vonzón, bájolón mosolyogva minden két krajczár értékig vásárló kundschaftra. Lehetetlen volt kezéből a három napos kiflit vagy pereczet friss helyett el nem fogadni, csoda-e tehát, ha az öreg Striczelmáyer boltja keresett hely volt, nemcsak a tanuló ifjuság, hanem a fővárosi járdakoptató dandik által is.

Az iparlovagok egyikét, ki friss vekli és pereczre minden reggel belátogatott Luiza kisasszonyhoz, L e k v á r i Miklósnak hivták. Kivéve azon öröklött tulajdonát, hogy enni és inni jobban tudott bármely más halandónál, Miklós urfi bizony nagyon simplex fráter volt, hanem rettentően tudta a kurt csapni.

Egy reggel a mint belépett a pékboltba L e k v á r i, torkán akadt a jó reggelt kivánás, megbüvölten állott meg az szép pék-kontesz előtt és szemeivel ugy bámult egy pontra, mint borju az uj kapura. E pont pedig Luiza dombormüvü keblecskéje volt, melyet finom átlátszó tülangli fátyol takart el, elől a nyilásnál hanyagul lévén egy gombostüvel megtüzve.

Lekvári szeretett volna gombostü lenni, hogy őrzője legyen az emelkedő tejfehérségü dombocskáknak, melyek müvészi gömbölyüségükben egy debreczeni szalonnás gombóczhoz hasonlitának.

Luiza a megbüvölten álló Lekvári magaviselete által oly zavarba jött, hogy alig tudta kihebegni: mit parancsol kegyed?

Lekvári büszke pozituràba vágván magát, kivánságát következő szónoklattal adá elő:

„Mit parancsolok? Nem, nem, nem parancsolok angyalom! hanem esedezem, térdepelve kérem, adjon egy pereczet. Igen egy pereczet,

„De jó ropogós legyen ám . . .
Szivem szerelme kis babám!
Ropogós és kemény, mint sziklavár
Itt van érette a két uj krajczár.“

Luiza nagysám kegyteljesen mosolyga a pompás rimekre, minők még Benedek Aladárnak is becsületére váltak volna, nemhogy Lekvárinak, s piczi két ujja közé csiptetve egy sóspereczet, oly művészi pukedlivel nyujtá azt Lekvárinak, mintha csak két évig ballerina lett volna a német szinházban.

Lekvári mohón kapott a perecz után, s egy „alázatos szolgája“-köszönés után kirohant a pékboltból

Lovagunk szive lángolt, pulszusa lázasan vert a mint szobájába érkezett. Előkeresett egy levélpapirt, melyen felülről középen egy tőr által keresztül döfött égő sziv vala festve, az égő sziv alá e következő sorokat karmolta:

I m á d o t t a n g y a l o m!

Bocsásson meg vakmerőségemért, de nem birom màr tovább elfojtani szivem dühöngő lángját, mely ég mint a Vezuv, Etna, vagy az izlandi Hekla tüze.

Szivemet egy kedves ellen ostromolja . . a szerelem! Luiza! Én szeretem, én imádom önt.

Annyira szeretem, hogy meghalok, ha ön viszont nem szeret. Ha pedig ugy meg nem halhatok, öngyilkos leszek; felakasztom magamat hózentrágeremnél fogva a ruhafogasra. Bizva önnek angyali jóságába, reménylem, nem fogja tőlem követelni e véráldozatot. Az ön lelke nem viselhetné el azon tudatot, hogy önmiatt lettem öngyilkossá; azért tehát én hiszem, hogy viszont szeret. Viszonszerelmét pedig azzal nyilvánitandja drága Luizám, ha hónap reggel az ajtóra egy sóspereczet függeszt ki. Ha pedig nem szeret kegyed, akkor csak tessék egy kiflit kiakasztani, hanem akkor én is felakasztom magamat.

Tehát: sósperecz = az élet,
vagy kifli = a halál!

Óh imádott Luiza! legyen hozzám irgalmas és akaszsza ki azt a sóspereczet.. csak a sóspereczet.. és akkor, óh égi üdv, enyém lesz a menyeknek országa.

Most pedig magamat kecses kegyeibe ajánlva, kiránok, nyugodalmas jó éjszakát, engem a szerelem ugy sem hagy aludni.

Csak a sóspereczet...

örökös imádója
Lekvári Miklós, m. k.

E levelet a házmesternétől, ki épen zsemleért volt menendő, elküldé oly utasitást adván a szerelempostásnak, hogy csak a Luiza kisasszony kezébe adja. Hősünk a nap hátralevő részét phantasztikus gondolatok közepett tölté el. Jövő boldogsága mint futó délibáb — gyakran megjelent előtte, végre is égő vágyainak rózsás fellegű láthatára mind inkább inkább ködbeburkolódott, szemei elhomályosodtak és elfogá a hortyogó buzgóság.

Másnap már forrón sütött be a napsugár Lekvári szobájának ablakán, midőn a szerelmes felébredt, sietve kisuvikszolván topánját, toilettet csinált, s azzal elfogult kebellel sietett a pékbolt felé, előre rettegve azon gyilkoló gondolattal, hogy a perecz helyett egy bitang kifli fog az ajtón függni. Ha kifli függ, rettenetes esküt tett, hogy az életben soha sem eszik többé kiflit.. ha perecz, a zsebében kongó utolsó 24 krajczárért mind perczet veend. Ily tünődések közt ért Lekvári az utcza kanyarulathoz, melynek szegletén a pékbolt állott. Félve tekint az ajtóra.. s abban a perczben önkéntesen felkiált: perecz! pereczek! Valóban az egész ablak körül volt garnirozva pereczekkel, tiz darab perecz lógott az ablak zsinegén.

Lekvári boldogsága tizszeresen fokozódott, rendbe szedve magát büszke öntudattal nyitott a pékboltba... de óh ádáz sors, az eszménykép helyett Striczelmáyer ur ül a karos nádszékben. Lekvári majd sóbálványnyá változott, csak nézett Striczelmáyerre, ki feltápászkodva székéből udvariasan kérdé: „Mi tetszik."

„Tizenkét darab sósperecz", válaszola Lekvári zavarában.

— Tessék.

Lekvári leszámlálá a 24 krajczárt, s megtömvén minden zsebét pereczczel, lázas ingerültséggel sietett haza, agyában megvillant a gondolat: hátha annak a tiz perecznek, mely az ajtón függött, valami jelentősége van? Ugy kell lenni. Az a tiz perecz azt jelenti, hogy estveli tiz órakor vár reám Luiza! mily nagyszerü eszme!? a pereczeket mint telegrammot használni fel. Óh bölcseség angyala, pékleányok legszebbike perecz és telegramm.

Lekvári előtt végtelen hosszu volt a nap, nehezen várta az estvét. Hogy az idő hamarább teljék, kapta magát utczai sétát tett, egyik utczába be, a másikból ki, mig végre önkéntelenül a Striczelmáyerék felé vette utját. A közeli toronyban verő óra érczes kongással adta tudtára az alvó emberiségnek, azaz nem annyira az alvóknak, mint az ébrenlevőknek, hogy tiz óra. E perczben Lekvári Striczelmáyerék kapujához ért, midőn zárnyikorgást hall.

A kapu kinyilik s Luiza kisasszony sylphid termetét pillantja meg Lekvári, ki is a kisértetek hangján e szavakat rebegi:

„Luiza."

„Miklós", sohajtja Luiza.

A szerelmes pár a kapu alatti mángorló mint védmű mellé huzódott. Lekvári szerelmi mámorában harsány hangon sugá Luiza fülébe.

„Szeretlek lelkem forrón lángolón,
Esküszöm neked itt e mángorlón."

Azonban még el sem hangzott Lekvári utolsó szava, az öreg Stricelmáyer kezében egy rengeteg sütőlapáttal — a boszszu fegyverével — megjelenve, a szerelmesek háta megett, a lapát lapos oldalát érintkezésbe hozta Lekvári azon hátrészével, mely legpukanósabb. A puffanás hasonló volt egy bomba elsütéséhez, vagy egy felfutt marha hólyag elpattantásához.

Luiza nagyot sikoltva Stricelmáyer tényleges beavatkozására, besompolygott szobájába. Lekvári pedig nem várva be a második ütleget, Luizától el sem bucsuzva egy „isten hozzád"-dal, kereket oldott.

Stricelmáyer és hites társa dühös furiákként rontottak Luiza hálószobájába.

„Ki volt veled az imént?" dörgé a pék.

„Jézus Mária.. mit tevél?" rikácsolá a pékné.

Luiza kontesz... hallgatott, mint egy mameluk a választási törvényjavaslatok feletti vitában. A pékné azonban egy cirokseprüvel fenyegette a kis szepegő gerlét, ha mindjárt meg nem mondja a csábitó nevét.

Luiza kisasszony — dicséretére legyen mondva — nem akarta lovagját elárulni, elkezdett tehát zokogni keservesen, hoey bárkit is meginditott volna, csak Stricelmáyert nem, ki a leánykát folytonosan faggatván komolyan kérdé leányától: „Wer war der?"

A megtört liliomszál összve szedve lelki erejét, végre kilehellé e nevet:

„Huhu.. hu. Hurkási!"

„Wa..a..a..s.. der Hurkási? Kreuztausendelementdonnerwetter.. der Hurkási.. No wart Spitzbub!

(Következik a 3-ik jelenet az „estély".)

Nagyhéti cantate

(egy amputatió után.)

Ó Nepomuk! ó szent János!
Páter Tritytrotyunk hiános.
Ó ezután hogy primázik?
Ha a fele már hiányzik!?

HUSVÉTI

A magyar nemzet az angyalok feltámadását várta . . .

KÉPEK.

És ime a kormány az ördögöket támasztotta fel.

Nyilt levél.

Teens **Avas Károly** *urhoz, a dabasi választókerület 1865 és 69. évi jobboldali bukott képviselőjelöltjéhez.*

Tekintetes ujdonsült nemes ur!
nagyreményü jobbpárti képviselő jelöltünk!

Kimondatlan nagy örömmel vettük azon hirt, hogy nagyságad a jövő követválasztás alkalmával, a régi minőségben ismét kegyeskedett a jelöltséget elfogadni. Ez oknál fogva mi, kik az előbbeni időkben rongyos 10—15 ezerforintért három hónapon át kiabáltuk torkunk szakadtából nagyságod nevét, kijelentjük, mikép jövőre is a fentkitett öszvegért nagyságod szolgálatára készen állunk. Becses válaszát kézzel foghatólag elvárva maradtunk uraságodnak.

Több melegen érező és keservesen éhező kortesei.

U. i, Hogy a népet előre is jó hangulatba stimmoljuk, egy magasztaló költeményt irattunk nagyságod részére mely igy hangzik:

Avas Kari derék ember...
Tiz, husz ezer forintig mer..
Söre, bora, pecsenyéje!
Jól mulatunk ismét véle.
Éljen a jobbpárt!

Ide mellénk Sári! Pereg!
Kiknek nyelvük borért pereg,
Ide minden emberfia,
Tele itt a ládafia!
Éljen a jobbpárt!

Le „Szilassy"-t.. le a földre
Bár meg lenne dögönyözve..
Nem kell nekünk ilyen követ..
A ki nem vágat ökröket..
Éljen hát Avas!

Nagyságos ur! ugy négyszemközt azt is megsugjuk, hogy a poétánknak tessék egy pár százast küldeni, hogy költői hangulata folyvást emelkedőben tartassék, mert ellenkező esetben, az az országforgató baloldaliak ingyenes Tinódija az ő hazafiságtól abrakolt pegazusával leveri lábáról. Az a fene szittya! már is igy kezdi a kuruc nótát dudálni:

Baloldali hű polgárok!
A közösügy egy mély árok..
Bele estünk, benne vagyunk..
S ha nem mozgunk, benn maradunk.
Benne örökre;

Közös pénzügy és hadsereg...
— Mondjunk ki: hogy nem kellenek.
Nyugdij, fináncz, terhes adók..
Nem a mi nyakunkra valók..
Vigye a német.

Mondjuk ki, hogy a hazának
Bu-pohara megtelt, áradt.
Napról napra nől a teher, —
És a népjog?... porban hever.
Nyügöz a jobbpárt.

Le a jobbal, le a porba..
És Kossuthal álljunk sorba..
Mondjuk ki, hogy az a követ —
Ki vele egy utat követ
Éljen Szilassy!

Különben nagyságodnak üdvözlő tisztelettel maradunk

borizü hangu kortesei:
Kortyosi Palkó,
Szomjas Bandi,
Csutora Jóska,
Bormegiszsza Pista és
Torkosi János.

Apostoli körlevél.

Szerelmetes fiainknak, az ur Jézus Krisztusban, lelki gyermekinknek, Magyarország főpapjainak, névszerint érsekei, püspökei, apát s kanonokainak, a szeplőtlenül fogantatott szent szüznek nevében, infallibilis apostoli áldásunkat és üdvet!

Szerelmetes fiaink!

Jól tudjátok, hogy egyedül idvezitő és csalhatatlan anyaszentegyházunknak legfőbb tendenciája a hiveknek szivét markolni meg, hogy osztán eszüknek ne vehessék hasznát, s a mi infallibilis kormánylatunk alól, a kálvini vagy lutheri (apage satanas) eretnekségre ne kivánkozzanak; e végből mind a szent hittudományokban, mind az isteni tiszteletben olyan dolgot kevernek, melyet nem csak ti a ti bölcseségteljes elmétekkel, hanem még én az én csalhatatlan minőségemmel, sőt maga a Jézus Krisztus az ő isteni tehetségeivel sem érthet meg. — Hogy azonban külső cselekvényeink az emberi szivre igen hatnak, ezt még ama nagy eretnek Melanchton sem tagadá. E végből vagyon csalhatatlan anyaszentegyházunkban az éneklés is ugy berendezve, kivált a székesegyházban, hogy az mintegy az angyali karokat (ha ugyan van ilyen valami) utánozza, kik a hivök lelkeit elandalitják menyei zengedezéseikkel.

Miután az én földi birtokom a leonini város részre szoritatott csak, ez istentelenül fosztogató világi uralko-

dók által, az ugynevezett Pétertemplomi fő énekkarba semmi módon se tudok elegendő énekeseket előteremteni; különösen a fisztulára nem tudom a herélt gyerekeket beszerezni, (jól tudván azt, hogy ha a férfi gyermek féléves korában kiheréltetik, fattyu hangja mindvégig megmarad.)

E végből szerelmetes fiaim! az infabillitás szent n evében kérlek benneteket, hogy ilyen apró férfi gyermekeket — miután holmi nálatok divatozó — bölcsöde, gyermekkórház, szeretetház, gyermekmenhely — féle históriákkal ugy is keveset gondolok — összeszedvén s kiheréltetvén, az apostoli szentszék énekkara számára hozzánk — ugy huszonöt darabig — mentül előbb beküldjetek.

Kikhez egyébbiránt főpásztori infallibilis jóakaratunkkal, s áldásdús markaink ingyenes, olcsó, drágább és legdrágább malasztjaival s apostoli kegyelmünkkel hajlandók maradtunk.

Kelt örök városunk Rómában, az infallibilitás 3-ik évében. Pius IX.

pontifex maximus.

Dunaföldvári képek.

A Jezsuita.

Ujabb ember következik
Nagy bagoly fejével,
Melyből egy jó gondolatot
Soha ki nem présel.

A kunok közt szabad elvű,
Jezsuita nálunk,
Látva őt, megcsontosodott
Pecsovicsot látunk.

Tök fejére a kalapot
Mondva csináltatja,
Kivül a nagy terjedelem,
Korpa van alatta.

Bach miniszter idejében
A megyét szolgálta:
Oda is csak azért jutott
Mert az ipa sánta.

Csupasszá lett szegény tatár!
Nyakig ül a sárban,
S csak ugy fülel a hatalmas
Csurgó árnyékában.

Arbues y Ráz.

Duna-földvári Hiradó.

Minthogy a rébuszként álló névtelen képek miatt sok jól talált pöffeszkedő nagymérgesen felriad; hogy ártatlan ne szenvedjen köztetek pap vagy szabó, hallgassátok figyelemmel mit beszél a hiradó; „Báró, biró, járásbiró, orvos, ügyvéd, kamarás, takaréktár, segélyegylet görög, zsidó egyrakás; pénztár, sóház, ördög, pokol, — a hol van mit kefélni; kiporolva s a Matyiban örökitve fog élni. Ne keressétek a szerzőt, földvári csak az agyag, máshol a gyár és fazekas, ki abból képet farag.

Nem fértetek bőrötökbe, most már a Ludas Matyi belőletek az ördögöt majd háromszor hajtja ki. De a szabót a ki egykor Ercsi táján elveszett, ne bántsátok, mert felőle Ráday még neszt vehet. Akkor pedig kutya lesz a kertben! Maradjatok csendben.

Torma Reszelő.

Sziporkák.

A képviselőház karzatáról soproni Török Sándor beszéde alatt.

1-ső hallgató: No ugyan roszul tette Tisza Kálmán, hogy a jobboldalra idő előtt kivánta a szent lelket, ni már ezt a Törököt meglepte a . . . behemoth!

2-ik hallgató: Quosque tandem tacskó?

3-ik hallgató: Waigeschrien!!!

4-ik hallgató: Nézze csak ked apám, hogy hányit veti magát a mi követünk, mint Paprika Jancsi taval a szent-andrási bucsun.

4. hallgató: Ühüm!

6-ik hallgató: Syntaxista koromban sem mertem volna ilyen vad criát teremteni.

7-ik hallgató: Örülj jobboldal, ujra támadt egy Don Quisottod . . . a ki bebizonyitotta a jobboldal életrevalóságát.

8-ik hallgató: Sed libera nos a malo.

Ez már aztán vicc.

Majoros visz a hátán egy putton zöldséget s a kezében két libát, előtte egy aszony áll, kinek kötőjére van irva e szó: Zenta város.

Majoros: Nagyságos aszonyom, behoztam a konyhára való zöldséget és ezt az egy pár libát.

Urnő: (haragosan) Nyomában vagyok kendnek! zöldségeimet beszéd közben Pesten prédálja el, és libáimat szélnek akarjaereszteni, kitellett az esztendő.

És ez a pompás vicc a „Mátyás Deák“ legjobb vicce, milyen lehet hát a többi? Fráter Kuthen! olvasó a kezedbe, nem ludtoll.

Melyik már a loyálisabb érzelmű?

Az „Ellenőr“ lapja homlokán igy üdvözölte a királynő Budára jövetelét: „**Isten hozta ő felségét!**“

A „Reform“ igy: „**Hozta Isten ő felségét!**“

A „Napló“ pedig igy: „**Ő felségét hozta Isten!**“

A ki azt megmondja, hogy melyiknek üdvkiáltása tanusit loyálisabb érzelmet, annak, Tóth Vilmos választási törvényjavaslatának egy diszpéldányával kedveskedik „Ludas Matyi“.

Török Sándor a János fiának.

(Képlet a választási vitából.)

Egy mameluk addig fülel:
Mig nem „f r e n e t i k u s“ dühvel
Neki ront az ellenzéknek;
Szegény ezzel „k o n s t a t á l j a“
Hogy őrület „s y m p t o m á j a“
Zavarta ugy az eszét meg.

Rémes „a g o n i á j á t ó l“
„Phantasmagoriájától“
Állván e „s y m p t o m a“ elő, —
Én „a b s u r d u m“-nak találom,
Hogy lehet Magyarországon
Ilyen tatár *képviselő!?*

Érdekes levélcim.

Egyik balközépi képviselő levelet kapott ily cimzettel:

Sz . . . . Albert urnak, a m . . . . i választókerület három év óta hallgató képviselőjének Pesten, az országházban.

Az egészben különben az a vicc, hogy az illetőnek a levelet saját édes fia cimezte igy. Bizonyosan nagyon resteli a dolgot a fiu, hogy édes apja 3 év alatt egy kukkot sem szólott még az országházban.

Ágai Dolfinak.

h u s v é t i p i r o s t o j á s h e l y e t t.

Mindenfelé hirdetik, hogy
Borsszem Jankó vicce lazul . .
S türhető pár sorával is
Épen nem él onnanhazul.
Szegény ágravaló Dolfi!
Látod, csak kisül az végre:
Hogy a zsidó, még a muzsák
Közt is környül van metélve.

Visum repertum.

Egész k e m é n y, báró K e m é n y
A „k o r u n k“-nak szerkesztője!
Csupán csak egy helyen lágyit
Tudniillik — fejtetőbe. . .

Dr. M a t y k ó.

Kabinet-pletyka:

Mikor az országos Deák-párti értekezlet küldöttsége Deák Ferencnél tisztelgett, az öreg úr az üdvözlő szónoklatra adott válaszában többek közt ezt mondá: csak k i t a r t á s az, mi bennünket győzelemre segithet. — Olvasván e beszédet pénzügyminiszter úr, — földhöz vágva az épen kezében levő Pesti naplót, felkiáltott: kitartás! kitartás! a menkü rágja meg ezt a k i t a r t á s t, mikor Borsszem Jankóval együtt egy egész legió bitangot kell k i t a r t a n o m. Közli a pénzügyminiszteri komornyik.

J e a n.

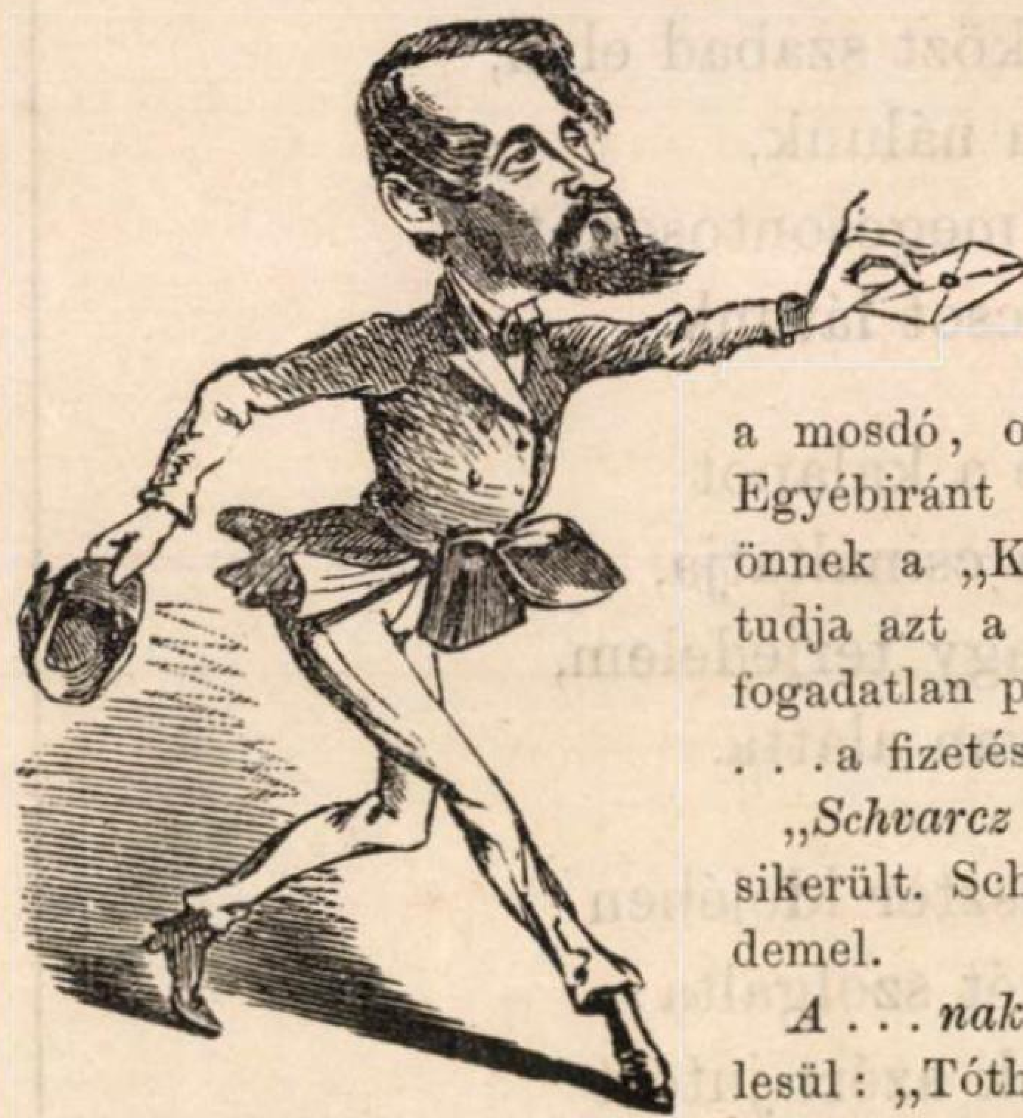
Izenet:

Gróf Zichy Nándor urnak.

Nem csak annak a 60,000 frtnak — mit az ur megrontásunkra szánt — elfecsérlése alatt, hanem még azon akasztófa alatt — mire Vig Ferke czigány, az úr nagybátyját akasztá — se mondunk le elveinkről.

A c s á k v á r i 48-as v á l a s z t ó k.

Zsiga pósta.

Torzonborznak: a Lónyaiádának se füle se farka. Változtasson rajta.

A „Korunk“ prókátorának. A milyen volt a mosdó, olyan volt a törölköző. Egyébiránt van-e meghatalmazása önnek a „Korunk“-tól? vagy nem tudja azt a magyar példabeszédet: fogadatlan prókátornak . . . . a fizetése.

„Schvarcz Gyula parodiája“ nem sikerült. Schwarcz Gyula jobbat érdemel.

A . . . nak Pesten. A képtárgy jelesül: „Tóth Vilmos mint szamár taligába fogva, kocsis Lónyai, a taligán ülnek a miniszterek“ nem adható. Utánzása lenne ez a legközelebbi vasárnapi „Charivári“ képének. Különben a beküldő igen naiv ember lehet, még arra is felhatalmazza Ludas Matyit, hogy ő adjon hozzá textust; nem teszük, mert a szamár meg találna rugni.

Csodabogárnak: a csodabogár cimhez csak Tóvölgyinek van privilegiuma, Ludas Matyi nem plagizál. Válaszon ön más cimet, s ha már minden áron mint bogár kiván a publikum előtt szerepelni, hát legyen c s e r e b o g á r!

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.